

Lovassy Színpad, Veszprém

Plüssmadár

A Plüssmadár előadás kapcsán már a programot nézve észrevehetjük, hogy valami „mait” fogunk látni. Ez az érzésünk csak erősödik, mikor bemegyünk elfoglalni a helyünket. A játszó a velünk szembe fordított széksoron foglalnak helyet és farkasszemet néznek velünk. Mintegy kiiktatják ezzel a színházi illúziót, jelezve, hogy most és itt lévő, hús vér embereket kéne látnunk a karakterek mögött.

Ez a forma akár meg is rémiszthetné a nézőt, hiszen nem ahhoz vagyunk szokva, hogy a színházba minket nézzenek. Szerencsére ez az érzés nem tart sokáig, hiszen az egyik játzó egy bevezetővel megtöri a csendet és kezdetét veszi az előadás, de az érzés megmarad bennünk, hogy valamilyen erőteljes közlésre, hangsúlyozott mondanivalóra számíthatunk.

A felvezető szövegben (ami véleményem szerint már az előadás szerves részét képezi) elhangzottak már előre meghatározzák a nézői magatartást. Lesz egy közös alap, amire az előadás építhet, amivel kapcsolatban „kikacsinthatnak” a nézőre. Ez a szöveg is magában hordozza a színházi illúzió lerombolását, hiszen betekintést enged az előadás történetébe. Amit látunk, az valamilyen szinten a társulat mindennapjait tükrözi, a való életből merítették a témákat, a szövegek improvizáció közben születtek.

Ugyanakkor a nézőnek mégsem támad az az érzése, hogy az előadás valaha is improvizatív lett volna, a szövegek, helyzetek előre megírtnak hatnak. Sokszor filmes kliséket idéznek, ami nem kizökentő, hiszen ettől válik a nézőhöz közelivé. Olyan helyzeteket dolgoznak fel, olyan karakterekkel, amiket, akiket mindenki felismer és a múltja részének érez, még akkor is, ha sohasem találkoztunk ilyenekkel a való életben. Ez is tekinthető egyfajta közös alapnak, amihez az előadás kapcsolódni tud.

Filmes áthallás, hogy felvezető szöveg szerint happy endet kéne látnunk, mégis elkerülhetetlenül száguldunk számtalan kapcsolat tragédiája felé. Majd egyszer csak, mint egy musicalben vagy romantikus filmben, mindenki megbocsát mindenkinek és a feszültség egy dalban oldódik fel. Vagy mégsem?

Azzal, hogy az előadás egy nagyon feszes tempóval, de folyamatosan építi a történet ívét, majd a végén zuhanórepülés szerűen jutunk el a végkifejletig, szétrombolják azt az illúziókat, hogy az előadás végi happy end valódi lenne. Az előadás vége azonban mégsem ilyen negatív, hiszen a „Madár dal” frappáns szövege újra megnevezteti a nézőt. Ezek után pedig újra elindul Pityu keresése, ami véleményem szerint az előadás velejére kívánhat rávilágítani. Vagyis, hogy az élet nem áll meg, ha az adott történet nem végződött happy enddel, akkor tovább kell keresni, amíg nem találunk egy olyat, ami igen.

Reguli Dóra